

βλέμμα ἐπὶ τοῦ Πόππου, ἱσταμένου ἐν μεγίστῃ ἀδμονίᾳ πλησίον του, «σοὺ τὸν χαρίζω».

«Ἀλήθεια!» εἶπεν ὁ ξένος, ἐκπεπληγμένος ἄμα καὶ χαίρων, πρὸς ὃν τὸ μέγα καὶ μακρόμαλλον ζῶον μεγάλως ἤρесе. «Λοιπὸν!» ἀναχωρῶν διὰ τοῦ προσεχούς πλοίου ἐκ τῆς Νέας Ὁρλεάνης εἰς τὴν Ἀγγλίαν. Σοὺ εἶναι ἀρκετὸν τὸ διάστημα τοῦτο;»

Ὁ Πόππου, κατεχόμενος ὑπὸ τοῦ ἐλέγχου τῆς συνειδήσεως, καὶ ἐντρομος ἐκ τῆς σιωπῆς τοῦ κυρίου του, ἐφέρετο ἕως τότε παθητικῶς, ἀλλ' ἰδὼν τὸ μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ πρώην κυρίου του βαθμὴδὸν μυκνηνόμενον διάστημα, κατελήφθη ὑπὸ δεινοῦ τινος προαισθήματος, περὶ τῆς τύχης του, καὶ ἤρχισε νὰ δολύβη καὶ νὰ κλαίῃ, ὥς ποτε προσκαλὼν τὸν κύριόν

«Ἡ ἐλπίς ἡμῶν».

«Λάβε τον», εἶπεν ὁ Στέφανος καὶ ἀνεχώρησε. Ταύτῃ τῇ στιγμή ἑσήμαινεν ὁ κώδων ἐπὶ τοῦ κατὰ στρώματος, ὁ δὲ Ἀγγλος ταχέως ἔδρεσε τὸ ρινόμακτρον του περὶ τὸν τράχηλόν του πειθανίου ζώου, καὶ μετ' οὐ πολὺ ἀπέπλευσαν.

του εἰς τὴν θήραν. Ἡ εὐγενὴς καρδίᾳ τοῦ κυνηγοῦ, ἥτις ἀποχωριζομένη τοῦ κυνὸς τοσοῦτον ἐπόνεσε, δὲν ἡδυνήθη ν' ἀντιστῇ στραφείς δ' ἐφώνηζε.

«Πόππου! καλέ μου κύων, ἔλα ἐδῶ!» ὁ δὲ Πόππου μετὰ χαρᾶς καὶ εὐφροσύνης ὑλακτίσας ἠτοιμάζε-